

РЕШЕНИЕ

№ 145

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Величка Борилова

Членове: Зорница Гладилова
Мария Райкинска

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
като разгледа докладваното от Зорница Гладилова Въззивно търговско дело
№ 20241001000051 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.258 и следващите от ГПК.

С Решение № 1117/20.09.2023 г. по т.д.№ 1099/2022 г., СГС, ТО, VI-2 състав е признал за установено по иска с правно основание чл. 95б, ал. 1, т. 1 ЗАПСП, предявен от И. Н. М. срещу Г. С. И., че Г. С. И. е извършила нарушение на авторското право на ищцата върху произведение на научната литература поместено в книгата „Застрахователен маркетинг“ /2016/, издадена от „Издателски комплекс - УНСС“ - посредством неразрешеното му използване, а именно чрез преработката на части от него и използването им за създаването на производно на него литературно произведение - статия, публикувана под заглавието „Изкуството да продадеш“ в брой 10 (555), 31 май - - 14 юни 2017 г., на вестник „Застраховател прес“ ISSN 1313-7166, както и онлайн на уеб-страницата www.zastraohovatel.com под заглавието „Изкуството да продадеш обещание“. С решението е осъдена Г. С. И. да заплати на И. Н. М., на основание чл. 95, ал. 1, във връзка с чл. 95а, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ЗАПСП сумата в размер на 2 000 лв., ведно със законната лихва, дължима считано от 17.06.2022 г. до окончателното погасяване на главното вземане, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, настъпили от нарушение на авторското ѝ право върху създадено от нея произведение на научната литература, което е поместено в книгата „Застрахователен маркетинг“, издадена през 2016 г. от „Издателски комплекс - УНСС“ - състоящо се в използване от ответната страна на части от посочената книга в съдържанието на статия с посочен автор - Г. И., публикувана под заглавието „Изкуството да продадеш“ в издание на в-к „Застраховател прес“ през 2017 г., както и онлайн на уеб-страницата www.zastraohovatel.com под заглавието „Изкуството да продадеш обещание“, които вреди се изразяват в негативни изживявания за ищцата състоящи се в уронване на репутацията и професионалните ѝ качества пред нейните колеги и студенти, както и в преживян емоционален стрес, като искът е отхвърлен за разликата над присъдената сума от 2 000 лв. до пълния му предявен размер от 10 000 лв. Съдът е постановил на основание чл. 95б, ал. 1,

т. 6 ЗАПСП разгласяване за сметка на ответника - Г. С. И. на диспозитива на настоящото съдебно решение в два всекидневника : вестник „Телеграф“ и вестник „24 часа“, както и по телевизионен канал „БНТ 2“, излъчван от Българска национална телевизия, в часовия диапазон от 16:00 и 18:30 часа.

С решение № 1440/23.11.2023 г. по т.д.№ 1099/2022 г., СГС, ТО, VI-2 състав е допуснал поправка на очевидна фактическа грешка в Решение № 1117/20.09.2023 г., постановено по т. д. № 1099/2022 г. на СГС като в диспозитива му вместо: „ПОСТАНОВЯВА на основание чл. 956, ал. 1, т. 6 ЗАПСП разгласяване за сметка на ответника - Г. С. И., с ЕГН ***** на диспозитива на настоящото съдебно решение в два всекидневника : вестник „Телеграф“ и вестник „24 часа“, както и по телевизионен канал „БНТ 2“, излъчван от Българска национална телевизия, в часовия диапазон от 16:00 и 18:30 часа“, да се чете: „ПОСТАНОВЯВА на основание чл. 956, ал. 1, т. 6 ЗАПСП разгласяване за сметка на ответника - Г. С. И., е ЕГН ***** на диспозитива на настоящото съдебно решение при заличаване личните данни на страните /ищец и ответник/ в два всекидневника : вестник „Телеграф“ и вестник „24 часа“, както и по телевизионен канал „БНТ 2“, излъчван от Българска национална телевизия, в часовия диапазон от 16:00 и 18:30 часа.

Срещу Решение № 1117/20.09.2023 г. по т.д.№ 1099/2022 г., СГС, ТО, VI-2 състав в частта, с която е осъдена Г. С. И. да заплати на И. Н. М., на основание чл. 95, ал. 1, във връзка с чл. 95а, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ЗАПСП сумата в размер на 2 000 лв., ведно със законната лихва, дължима считано от 17.06.2022 г. до окончателното погасяване на главното вземане, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, настъпили от нарушение на авторското й право върху създадено от нея произведение на научната литература, което е поместено в книгата „Застрахователен маркетинг“, издадена през 2016 г. от „Издателски комплекс - УНСС“ - състоящо се в използване от ответната страна на части от посочената книга в съдържанието на статия с посочен автор - Г. И., публикувана под заглавието „Искуството да продадеш“ в издание на в-к „Застраховател прес“ през 2017 г., както и онлайн на уеб-страницата www.zastraohovatel.com под заглавието „Искуството да продадеш обещание“, е подадена въззивна жалба от Г. С. И.. Жалбоподателят твърди, че е необосновано и постановено при съществено нарушение на материалния и процесуалния закон. Съдът неправилно приел, че предявеното вземане не е погасено по давност. Прозесната статия „Искуството да продадеш“ била публикувана за първи път на 31.05.2017 г. като до подаването на исковата молба бил изтекъл предвидения в закона давностен срок. Публикуването на същата статия в други издания или сайтове впоследствие нямало отношение към началната дата на давностния срок. Съдът не обсъдил факта, че Г. И. не била собственик нито на вестника, нито на сайта, в които била публикувана статията. Произведенията се депозирали в Национална библиотека „Св. Св. Кирил и Методий“ като в закона и правилника за прилагането му не бил предвиден ред за изтегляне на произведения от техните автори. Без значение било към кой момент ищцата твърди, че е узнала за съществуването на статията „Искуството да продадеш“, тъй като законът не свързвал този факт с правно релевантни последици. По делото не се установило публикуването на процесната статия в уеб-страницата www.zastraohovatel.com /експертизата на вещото лице И. Д./. Отделно жалбоподателката сочи, че съдът незаконосъобразно е определил размера на дължимото обезщетение като счита, че размерът, който следва да се присъди е 500 лева – минималния предвиден в закона размер, тъй като по делото ищцата не провела доказване на претърпени по-големи вреди. Размерът на обезщетението следвало да отговаря и на изискванията на Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. относно упражняването на права на интелектуална собственост и тълкуването по решение С-367/2015 на СЕС при присъждане на обезщетение да се търси понесената действителна щета като обезщетението не е наказателно, а основано на обективен критерий. По делото не били събрани данни за наличие на пропуснати ползи или претърпени

неимуществени вреди, както и за реализирани приходи вследствие нарушението. Жалбоподателката моли съдът да отмени решението в обжалваната част и вместо него да отхвърли иска за присъждане на обезщетение. В случай, че приеме, че възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно – да намали размера на дължимото обезщетение на 500 лева. Жалбоподателката е посочила, че е сезирала първоинстанционния съд с искане на отстраняване на ЯФГ по отношение на решението в частта му касаеща неговото разгласяване. Поискала е в случай, че съдът откаже да се произнесе, въззивният съд да измени решението в тази му част.

Ответницата по жалбата И. Н. М. я оспорва и моли въззивния съд да я остави без уважение. Оспорва да е изтекла погасителна давност за вземането ѝ. Оспорва твърдението за завишаване от страна на съда на дължимото обезщетение. Твърди, че ответникът е извършил шест отделни нарушения, с всяко едно от които е засегнал множество неимуществени и имуществени права на ищеца като автор. По делото било установено, че вредното въздействие от нарушенията – публикации във вестника, продължавало и към момента. Счита, че присъденият размер е значително под справедливия размер на обезщетението.

Подадена е насрещна въззивна жалба от И. Н. М., която оспорва Решение № 1117/20.09.2023 г. по т.д. № 1099/2022 г., СГС, ТО, VI-2 състав в частта, с която е отхвърлен предявения от нея срещу Г. С. И. иск с правно основание чл. 95, ал. 1, във връзка с чл. 95а, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ЗАПСП за осъждането на ответницата да заплати над присъдения размер от 2 000 лв. до пълния предявен размер от 5 500 лева, ведно със законната лихва, дължима считано от 17.06.2022 г. до окончателното погасяване на главното вземане, представляващо обезщетение за неимуществени вреди, настъпили от нарушение на авторското ѝ право върху създадено от нея произведение на научната литература, което е поместено в книгата „Застрахователен маркетинг“, издадена през 2016 г. от „Издателски комплекс - УНСС“ - състоящо се в използване от ответната страна на части от посочената книга в съдържанието на статия с посочен автор - Г. И., публикувана под заглавието „Искуството да продадеш“ в издание на в-к „Застраховател прес“ през 2017 г., както и онлайн на уеб-страницата www.zastraohovatel.com под заглавието „Искуството да продадеш обещание“. Поддържа, че съдът е извършил процесуални нарушения, тъй като с направения доклад не бил указал на страните за кои факти и обстоятелства не сочат доказателства. Съдът неправилно приел, че е сезиран с иск за обезщетение само на неимуществени вреди, тъй като предявеният иск бил за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди. С молба вх. № 8950/31.01.2023 г. ищецът е твърдял, че правото на възнаграждение на автора не е обусловено от това дали ответникът е реализирал приходи от използването на части на произведението, което сочело на претенция и за имуществени вреди. Съдът следвало да укаже на страната, че следва да бъдат представени доказателства за претърпени неимуществени и имуществени вреди. Жалбоподателят твърди, че решението е в нарушение на материалния закон, тъй като при преценката за справедлив размер съдът е следвало да вземе, че обезщетението се формира както за неимуществени, така и за имуществени вреди. Съдът неправилно приел, че ответникът е извършил само едно нарушение, докато нарушенията били две. Предмет на спора били нарушенията: 1./ преработка на авторски текстове от научни трудове на ищеца, които ответникът е използвал за създаването на статията си „Искуството да продадеш обещание“ и разпространение на статията във вестник „Застраховател прес“ с публикация от 31.05.2017 г. и 2./ Преработка на авторски трудове и научни трудове на ищеца, които ответникът е използвал за създаването на статията си „Искуството да продадеш обещание“ и разпространение на статията на интернет страницата www.zastraohovatel.com чрез публикация на 12.07.2017 г. по делото било доказано, че ответникът е нарушил авторските права на И. М. чрез съставянето на 3 статии, разпространени чрез 6 публикации, направени по различно време в два източника - вестник „Застраховател прес“ и интернет страницата www.zastraohovatel.com по този начин

извършил 6 отделни нарушения. Съдът неправилно приел, че се касае до едно нарушение. Съдът не отчел всички фактори при определянето на справедлив размер на обезщетение по смисъла на чл.95, ал.3 и ал.4 от ЗАПСП. Ответникът извършил множество нарушения на цял комплекс от авторски права, гарантирани от ЗАПСП – чл.15, ал.1, т.1, т.2, т.4 и т.5, по чл.18, ал.1 вр. ал.2, т.1 и 8 на същата разпоредба и чл.19 от ЗАПСП. По делото било установено, че последните две процесни нарушения досежно статията „Изкуството да продадеш обещание“, извършени чрез публикация във вестник „Застраховател прес“ и чрез публикуване на интернет страницата www.zastraohovatel.com са поредните от дълга верига като вредното въздействие от нарушенията продължава и ще продължава. Размерът на осъдителния иск за обезщетение бил в пряка зависимост от размера на вредите като законовата норма не изисква разграничение между неимуществените и имуществените вреди. Съдът е следвало да вземе предвид броя на извършените нарушения, техния интензитет и вредно въздействие, невъзможността за заличаване на отрицателните последици и големия брой нарушени права на ищеца. Отделно съдът следвало да съобрази, че с обезщетението се гарантира възпиращо и предупредително спрямо нарушителя и всички членове на обществото. Счита, че определената от закона долна граница към момента се явява несъобразена с икономическата реалност. Жалбоподателят моли съда да отмени отхвърлителното решение и да постанови друго с което да уважи иска в пълен размер.

Ответникът по насрещната жалба Г. С. И. я оспорва по подробно изложени съображения и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено в обжалваната му част.

Срещу решение № 1440/23.11.2023 г. по т.д.№ 1099/2022 г., СГС, ТО, VI-2 състав е постъпила въззивна жалба от И. Н. М.. Жалбоподателят твърди, че решението е недопустимо, тъй като отправеното до съда искане от ответника за отстраняване на ОФГ не можело да се квалифицира като искане за поправка на ОФГ. В случая не се касаело за технически пропуск, а за изменение на отразената воля на съда. Ответникът е поискал съдът да приложи правни норми от Закона за защита на личните данни и да допълни диспозитива. Решението било и неправилно, тъй като било в нарушение на чл.95б, ал.1, т.6 от ЗАПСП и го лишавало от смисъл. Чрез публикуването на самоличността на ищеца и ответника се постигала санкциониращата, превантивна и възпираща функция – спрямо нарушителя и спрямо обществото. От самото решение не ставало ясно кои норми от ЗЗЛД ще бъдат нарушени ако решението бъде разгласено без заличаване на данните на ищеца и ответник

Ответникът по въззивната жалба Г. С. И. я оспорва и моли решение № 1440/23.11.2023 г. по т.д.№ 1099/2022 г., СГС, ТО, VI-2 състав да бъде оставено в сила като се позовава на чл.37а от ЗЗЛД.

Въззивният съд като обсъди представените по делото доказателства и доводите на страните в приложение на разпоредбата на чл.269 от ГПК, намира за установено следното:

Първоинстанционното производство е образувано по предявени от И. М. срещу Г. И. обективно кумулативно съединени иски: с правно основание чл. 95б, ал. 1, т. 1 ЗАПСП за установяване факта на нарушение на авторското право на ищцата върху произведение на научната литература – книгата „Застрахователен маркетинг“, издадена през 2016 г. от „Издателски комплекс – УНСС“ чрез неразрешеното му използване чрез преработка на части от него и използването им за създаването на производно на него

литературно произведение – статия, публикувана през 2017 г. под заглавието „Искуството да продадеш“ в издание на в-к „Застраховател прес“, както и онлайн на уебстраницата www.zastrahovatel.com под заглавието „Искуството да продадеш обещание“; с правно основание чл. 95, ал. 1, във връзка с чл. 95а, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ЗАПСП за осъждане на Г. И. да заплати на И. М. сума в размер от 10 000 лв., представляваща обезщетение за нарушени авторски права ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното му плащане за вреди, изразяващи се в уронване на името на ищцата и професионалните й качества пред нейните колеги и студенти, както и в преживян емоционален стрес. Предявен е и иск с правно основание чл. 95б, ал. 1, т. 6 ЗАПСП за разгласяване диспозитива на съдебното решение за сметка на нарушителя в два всекидневника и в определен от съда часови пояс на телевизионна организация с национално покритие. Твърденията на ищцата са, че е дългогодишен преподавател и автор на редица трудове в областта на икономиката и застрахователното право. Сред тях попадат книгите: „Застрахователен маркетинг“ от 2001 г., „Застрахователен пазар“ от 2005 г. в съавторство с доц. Б. И. и „Застрахователен маркетинг“ от 2016 г., както и на редица други научни статии и анализи. И. М. твърди, че била в дългогодишни контакти с издателите на вестник „Застраховател прес“, който разглеждал актуални теми свързани с икономиката и застрахователното право. Учебни трудове и материали на ищцата били публикувани във вестника неколkokратно. В хода на съвместното сътрудничество И. М. поддържала връзка с представители на вестника и с Г. И.. През 2014 г. на ищцата установила, че нейни студенти цитират научни текстове написани от нея, но с посочен автор Г. И.. Ищцата установила, че във вестник „Застраховател прес“, в бр. 17/442/ от 12- 26.09.2012 г., както и бр. 19/540/ от 12-26.10.2016 г. са публикувани статии с автор Г. И. под заглавия: „Иновациите оскъпяват застрахователната услуга“ и „За цената питай застрахования, а не застрахователя“. В тези статии било преписано съдържанието на почти цялата Глава 4 от изданието през 2001 г. от ищцата учебник „Застрахователен маркетинг“, както и части от книгата „Застрахователен пазар“ издадена пак от нея през 2005 г. В тези две статии не било посочено от авторката им, че е извършено заимстване на текст от учебниците с автор И. М. и името й е било цитирано под каквато и да е било форма. Допълва се, че тези статии били поместени и в сайта - www.zastrahovatel.com, където били достъпни в период от няколко месеца. Тези нарушения представлявали продължителни деяния, тъй като статиите били достъпни на интернет страницата www.zastrahovatel.com като собственицитена сайта и Г. И. не преустановили използването на текстовете от научните трудове на ищцата дори след отправено предупреждение от нейна страна. Впоследствие, в брой 11 на Списание „Счетоводство, данъци и право“ през 2016 г. била публикувана статия под заглавие „За цените на застрахователните продукти и услуги“, в която за автор отново фигурирала ответната страна, а в съдържанието й се откривало наличието на дословен текст от научни трудове създадени от ищцата като липсвало споменаване на действителен автор и уточнение, че се касае до цитиране на чужди трудове. На 12.07.2017 г., във вестник „Застраховател прес“, както и на сайта – www.zastrahovatel.com била извършена публикация на статия под заглавие „Искуството да продадеш обещание“ с автор Г. И., в която било направено дословно копиране на секции от книгата си „Застрахователен маркетинг“ издадена през 2016 г. Тази статия фигурирала на сайта – www.zastrahovatel.com и към датата 14.01.2022 г. Многократното протИ.правно копиране и използване на труда на ищцата без тя да е давала разрешение за подобно използване на авторските си права, предизвикало значителни негативни изживявания – уронване на името, което си е създала в професионалните среди, както и силен емоционален стрес. Тези вредите се засилвали от това, че посочените статии била разпространени до неограничен кръг от лица посетили сайта – www.zastrahovatel.com. Публикуването на описаните статии с автор ответната страна, в които се съдържат преработени научни текстове, и достигането им до неограничен кръг от лица означавало, че Г. И. разгласила научните трудове на ищцата, като свои, което е засегнало авторското право, с което И. М. разполага върху научните си текстове. И. М. твърди, че не е предоставяла изключително право на ответната страна - И., съответно на дружеството издаващо вестник „Застраховател прес“ и поддържащо сайта – www.zastrahovatel.com да използват научните

текстове, поместени в учебника на ищцата. По отношение на тях не съществувало и изключение за свободно използване от други лица, различни от автора.

Ответникът Г. С. И. е оспорила исковете като недоказани, а искът по чл. 95 ЗАПСП - и по размер. Твърдяла е, че липсва нарушение на авторското право на ищцата. Не било вярно, че ответницата представя труд на И. М. за свой. Ответницата не била присвоила научни текстове или части от текстове съставляващи съдържание на научен труд на ищцата. Статията „Искуството да продадеш обещание“ била самостоятелен обект на авторското право и е създадена след възлагане от работодателя ѝ – „Застра прес“ ООД, издател на вестник „Застраховател прес“. При констатация на препратки към определени научни трудове, следвало да се има предвид, че ставало дума за рефериране към експерти, каквото качество имала и ищцата, но не и действие по представяне на чужд труд за свой. Като нарушение на правилата на ЗАПСП можело да се разглежда единствено несъобразяването на изискванията за свободно ползване на произведенията, а именно – непосочване на автора при цитати и препратки. Липсвало осъществено плагиатство по отношение на създадено от ищцата произведение, защото поместената статия под заглавие „Искуството да продадеш обещание“ е оригинално произведение създадено от Г. И. след възлагане от нейния работодател. Използваните пасажки били представени, като мнения на експерти/редица автори, каквато се явявала и ищцата. Авторският труд на ответницата /статията „Искуството да продадеш обещание“/ бил повлиян от достиженията на учените в сферата на застрахователното дело, но не копира чужди научни разработки. В случай, че съдът установи евентуалното нарушение на авторско право на ищцата, то било с еднократен характер като аргументи за обратни разсъждения не представлявали фактите за какъв период от време статията е била публикувана в сочените от ищцата сайт и печатно издание. Не било установено ищцата да е претърпяла никакви вреди вследствие на неправомерно поведение на ответната страна. Вреди следвало да са пряка и непосредствена последица от посочените нарушения. Ищцата не предприела действия насочени към заявяване на претенция за преустановяване на нарушения на нейни авторски права, а твърденията ѝ били за нарушения, извършени през 2012 и 2014 г. чрез публикации на статии с автор ответната страна поместени във вестник „Застраховател прес“ и сайта - www.zastrahovatel.com. Това ответникът счита за показателно за това, какви са субективните изживявания на ищцата във връзка с твърдените нарушения. При условията на евентуалност ответникът прави възражение за настъпила погасителна давност по отношение на вземането за парично обезщетение. Твърденията в исковата молба били, че статията е публикувана на датата 12.07.2017 г., което не съответствало на обективната действителност, тъй като статията била публикувана в бр. 10/555/, 31.05.14.06.2017 г. на вестник „Застраховател прес“. За вземането на ищцата била приложима давността по чл. 110 ЗЗД, уреждащ общия 5 годишен погасителен срок и съобразно чл. 114, ал. 3 ЗЗД, съгласно който давността започва да тече от момента на откриване на дееца, давността за вземането, породено от нарушението извършено с публикуване на статията на 31.05.2017 г., започнала да тече именно от този момент, защото деецът е бил известен – посочения под статията неин автор. Към датата на подаване на исковата молба – 17.06.2022 г. давността за вземането за обезщетение по ЗАПСП била вече изтекла. Това станало на 31.05.2022 г., след която дата ищцата изгубила правото си да заяви вземането за присъждане по съдебен ред.

По делото е представена извадка от книгата „Застрахователен маркетинг“, издадена през 2016 г. от „Издателски комплекс – УНСС“, с автор И. Н. М. /понастоящем М./.

По делото е представена извадка от книгата „Застрахователен пазар“, издадена през 2016 г. от издателство „Ценов – Свищов“ в съавторство на доц. д-р Б. И. с гл.ас.д-р И. Н. М. /понастоящем М./.

По делото е представена извадка от книгата „Застрахователен маркетинг“, издадена през 2001 г. от „Издателски комплекс – УНСС“, с автор доц. д-р И. Н. М. /понастоящем М./.

Представен е Констативен протокол № 189/13.10.2017 на нотариус И. Д., удостоверяващ извършени констатации в интернет страницата www.zastraohovatel.com, на които е установено, че фигурират статиите, приложени към протокола със заглавия: „Иновациите оскъпяват застрахователната услуга“ и „За цената питай застрахования, а не застрахователя“..

Представена е извадка от брой 10 (555), 31 май – 14 юни 2017 г., на вестник „Застраховател прес“ ISSN 1313-7166, от чието съдържание се установява, че на стр. 10 и 11 е поместена статия със заглавие „Искуството да продадеш“. За автор на статията е посочена ответницата – Г. И.. На стр. 3 от изданието същата е посочена и като „отговорен редактор“ на вестника, както и като „ведещ броя“.

С писмо от 16.01.2023 г. управителя на „Бон-ИГ“ ООД потвърждава, че в печатница „Бон Принт“, собственост на управляваното от него дружество, е отпечатан брой 10 (555), 31 май – 14 юни 2017 г., на вестник „Застраховател прес“ ISSN 1313-7166, като същият е излязъл от печат и предаден за разпространение на 30.05.2017 г.

Първоинстанционният съд е извършил служебна справка в интернет посредством дигиталния архив „Wayback machine“, достъпен на уебстраницата <https://archive.org/web/> и е установил, че на 12.07.2017 г. статия с идентично на публикуваната в брой 10 (555), 31 май – 14 юни 2017 г. на вестник „Застраховател прес“ ISSN 1313-7166 съдържание, е публикувана и на уебстраницата zastrahovatel.com, но този път под заглавието „Искуството да продадеш обещание“. Като автор на статията е посочена Г. И..

По делото е разпитана като свидетел на ищеца Д. Н.. От показанията ѝ се установява, че понастоящем работи в библиотеката на УНСС като библиотекар-специалист. Познава ищцата доц. д-р И. М. от 2010 г., в качеството в качеството ѝ на преподавател в УНСС. Свидетелката е запозната с вестник „Застраховател прес“, тъй като библиотеката на университета разполага с абонамент за него. Вестникът излизал по веднъж месечно до 2017 г., като предимно идвали да го четат преподаватели. През 2018 г. ищцата я потърсила за съдействие, тъй като установила, че неин колега - Г. И. е публикувал статии във вестник „Застраховател прес“, в които имало плагиатство от анализите съдържащи се в нейните учебници. Последното било научено от ищцата след проверка и разискване на курсова работа на неин студент, в която открила цитати от своя учебник, но като техен източник бил посочен zastrahovatel.com - сайтът на вестник „Застраховател прес“. При прегледа на целия архив на вестника, който се пазел в библиотеката, за периода от 2012 г. до 2017 г., открили две статии с автор Г. И., намиращи се в броеве, публикувани през 2012 г. и 2016 г., посредством които ищцата твърдяла да е извършено плагиатство на разработките, съдържащи се в нейните учебници.

По делото е изготвена съдебно-техническа експертиза от вещото лице И. Д.. Съгласно даденото заключение статия на тема Иновациите оскъпяват застрахователната услуга от Г. И. е била публикувана на интернет страницата www.zastraohovatel.com на 12.10.2012 г. и е присъствала поне до 19.07.2014 г. Статия на тема „За цената питай застрахования, а не застрахователя“ от Г. И. е била публикувана в сайта на 03.07.2017 г. и е присъствала по не до 13.05.2018 г.

По делото е изготвена съдебна експертиза в областта на интелектуалната собственост от вещото лице В. П.. Съгласно даденото заключение, при извършване на съпоставка на релевираните от ищцата части от книгата „Застрахователен маркетинг“ (2016) и статията на Г. И., публикувана през 2017 г. в книжния печат и онлайн под заглавията „Искуството да продадеш“ и „Искуството да продадеш обещание“, чрез автоматизирана софтуерна система се установява степен на сходство от 42%. Вещото лице при личен

преглед, с лично сравнение на текстовете от учебника и на текстовете от статията е установил, че в тези статии ответникът е използвал дословно пасажии от авторския текст на ищцата, без да има обозначение, че копираният текст представлява цитат на публикувани научни трудове на ищцата. Има и преразказани части от авторския текст на ищцата.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното:

I./ Предмет на въззивното производство е искът с правно основание чл. 95, ал. 1, във връзка с чл. 95а, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ЗАПСП с цена 10 000 лева за присъждане на обезщетение за вреди от нарушението на правата на ищцата като автор.

С исковата молба ищцата е твърдяла и е квалифицирала описаните от нея нарушения на авторското ѝ право, осъществени от ответницата, като нарушения на следните авторски права: 1./ да иска запазване на целостта на произведението и да се протИ.поставя на всякакви промени в него, както и на всяко друго действие, което би могло да наруши законните му интереси или личното му достойнство /право по чл.15, ал.1, т.5 от ЗАПСП; 2./ да реши дали създаденото от него произведение може да бъде разгласено и да определи времето, мястото и начина, по който да стане това /право по чл.15, ал.1, т.1 от ЗАПСП/, включващо и правото да бъде признат за автор; 3./ да иска името му, псевдонима му или друг идентифициращ го авторски знак да бъдат обозначавани по съответния начин при всяко използване на произведението; 4./ да използва създаденото от него произведение и да разрешава използването му от други лица /право по чл.18, ал.1 от ЗАПСП.

В хода на производството и с решението по делото, което в тази му част е влязло в сила като необжалвано, съдът е установил и е квалифицирал, че описаните в исковата молба нарушения са на правото на ищцата, разписано в чл.18, ал.2, т.8 от ЗАПСП да преработва и синхронизира произведението като преработка е и приспособяването и внасянето на всякакъв вид промени в произведението, както и използването на произведението за създаване на ново, производно от него произведение. С диспозитива на решението съдът е признал за установено по иска с правно основание чл. 95б, ал. 1, т. 1 ЗАПСП, предявен от И. Н. М. срещу Г. С. И., че Г. С. И. е извършила нарушение на авторското право на ищцата върху произведение на научната литература поместено в книгата „Застрахователен маркетинг“ (2016), издадена от „Издателски комплекс - УНСС“ - посредством неразрешеното му използване, а именно чрез преработката на части от него и използването им за създаването на производно на него литературно произведение - статия, публикувана под заглавието „Изкуството да продадеш“ в брой 10 (555), 31 май - - 14 юни 2017 г., на вестник „Застраховател прес“ ISSN 1313-7166, както и онлайн на уеб-страницата www.zastraohovatel.com под заглавието „Изкуството да продадеш обещание“.

Защитата на авторското право възприета в чл. 95 от ЗАПСП урежда иск за обезщетение, чрез който носителят на защитено от закона /ЗАПСП/ авторско или сродно право може да се защити срещу нарушение на правата му, ако от нарушението са произлезли вреди. Разгледани подробно елементите от сложния фактически състав на цитираната разпоредба, изискват кумулативно наличие на следните предпоставките, а именно: 1./ установяване на обстоятелството, че е налице нарушение на авторско право; 2./ протИ.правното нарушение на процесните авторски права извършено от ответника; 3./ наличието на виновно поведение. Фактическият състав на чл. 95 от ЗАПСП разкрива някои различия сравнение с общия фактически състав на деликта. Видът на вината при осъществяване на протИ.правното поведение е без значение. Тя може да се реализира както при условията на умисъл, така и по непредпазлИ.ст, като по аргумент от чл. 45 от ЗЗД, наличието ѝ се презюмира – т. е. при установяване факта на нарушението, вината се предполага до доказване на противното 4./ вреди претърпени от ищеца в резултат на

протИ.правното поведение на ответното дружество. Вреда представлява всяка неблагоприятна последица, която търпят правата и интересите на увреденото лице от неизпълненото спрямо него задължение – да не се причинява вреда /имуществена или морална/. Материалните /имуществени/ вреди се тези които засягат имуществените права на увреденото лице. Те може да се изразят в едно намаляване на настоящото имуществено състояние на увредения /той обеднява с нещо – търпи загуба/; Имуществената вреда може да се заключава в това, че макар да са съществували всички изгледи за това, се пропуска да увеличаване на имуществото /т. нар. пропуснати ползи/. 5. наличие на причинна връзка между виновните и протИ.правни действия на ответника и понесените вреди.

Основателността на иска на първо място предполага нарушение на закриляни от специалния ЗАПСП права, каквото е налице във всички случаи, при които обектът на авторски и сродни права се използва без съгласие на правопритежателя и без законът да допуска използването независимо от волята на последния. Предмет на иска по чл. 95, ал. 1 от ЗАПСП е обезщетението, което нарушителят следва да заплати на носителя на правото, за да репари негативните последици от нарушението. Съдържанието на обезщетението е определено в чл. 95, ал. 2 от ЗАПСП, според който обезщетението включва всички вреди, пряка и непосредствена последица от нарушението. Видът на вредите - имуществени или неимуществени, е от значение за размера на дължимото обезщетение с оглед правилото на чл. 95, ал. 4 във вр. с ал. 3 от ЗАПСП, че съдът определя справедлив обезщетение, което трябва да въздейства възпиращо и предупредително на нарушителя и на останалите членове на обществото, като взема предвид всички обстоятелства, свързани с нарушението, пропуснатите ползи и неимуществените вреди, както и реализираните от нарушителя приходи. Разграничението на вредите на имуществени и неимуществени не е условие за редовност на исковата молба и за надлежното сезиране на съда с иск по чл. 94, ал. 1 ЗАПСП. За надлежното сезиране на съда е достатъчно в исковата молба да са наведени твърдения за произлезли вреди от нарушението и да е посочен размера на претендираното обезщетение като глобална сума. Какво е действителното изражение на вредите, респ. какъв е техният характер - имуществен или неимуществен, е въпрос от значение за доказването на иска и за преценката на обстоятелствата по чл. 94, ал. 3 от ЗАПСП, в зависимост от които съдът формира становището си за справедливия размер на обезщетението, който следва да се присъди на увредения носител на нарушеното право. Аргумент в подкрепа на този извод се съдържа и в разпоредбата на чл. 95а, ал. 1 от ЗАПСП, която предвижда, че при липса на достатъчно данни за размера на иска ищецът може да иска като обезщетение парична сума от петстотин до сто хиляди лева или равностойността на предмета на нарушението при съобразяване и на получените вследствие на нарушението приходи. Именно защото предмет на иска по чл. 94, ал. 1 от ЗАПСП е самото обезщетение, ищецът не е ограничен във възможността до приключване на съдебното дирене пред първата инстанция да изменя фактическите си твърдения за вида и обема на претърпените вреди и едновременно с това да променя размера на търсеното обезщетение, тъй като тези действия не съставляват същинско изменение на иска по смисъла на чл. 214 ГПК /в този смисъл е Решение № 106/11.07.2012 г. на ВКС, ТК, Второ отделение по т. д. № 769/2011 г./.

С влязло в сила като необжалвано съдебно решение е установено, че ищцата е автор на научното литературно произведение публикувано в книгата „Застрахователен маркетинг“ (2016 г.), както и че авторското ѝ право върху същото е нарушено от ответницата посредством преработка на части от книгата и използването ѝ за създаване на ново, производно от нея произведение, а именно статията, публикувана под заглавието „Изкуството да продадеш“ в брой 10 (555), 31 май - 14 юни 2017 г., на вестник „Застраховател прес“ ISSN 1313-7166, както и онлайн на уеб-страницата www.zastraohovatel.com под заглавието „Изкуството да продадеш обещание“, без да е налице съгласие на носителя на авторското право. Следователно са установени първите три кумулативно необходими изисквания за уважаване на иска от хипотезата на чл.95 от

ЗАПСП: 1./ установяване на обстоятелството, че е налице нарушение на авторско право; 2./ протИ.правното нарушение на процесните авторски права извършено от ответника; 3./ наличието на виновно поведение.

С осъщественото от страна на ответницата нарушение на авторското право на ищцата е възникнало задължение в тежест на ответницата да обезщети ищцата за причинените ѝ вреди.

Искът за обезщетение е регламентиран от разпоредбите на [чл. 95](#) и [чл. 95а от ЗАПСП](#), съгласно които този, който наруши авторско право, сродно на него право или друго право по [този закон](#), дължи обезщетение на носителя на правото. Обхватът на обезщетението е установен в [чл. 95, ал. 2 от ЗАПСП](#) и включва всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от нарушението. Съгласно [чл. 95, ал. 3 от ЗАПСП](#), при определяне размера на обезщетението съдът взема предвид и всички обстоятелства, свързани с нарушението, пропуснатите ползи и неимуществените вреди, както и приходите, реализирани от нарушителя в резултат на нарушението. Съгласно [чл. 95, ал. 4 от ЗАПСП](#), съдът определя справедлИ. обезщетение което трябва да въздейства възпиращо и предупредително и на нарушителя и на останалите членове на обществото.

Неоснователни са възраженията във въззивната жалба на ищцата, че съдът е следвало да ѝ укаже, че не е представила доказателства за вида, характера и размера на претендираните вреди. Както е посочено по-горе в мотивите, видът на вредите - имуществени или неимуществени, е от значение за размера на дължимото обезщетение с оглед правилото на [чл. 95, ал. 4](#) във вр. с [ал. 3 от ЗАПСП](#), че съдът определя справедлИ. обезщетение, което трябва да въздейства възпиращо и предупредително на нарушителя и на останалите членове на обществото, като взема предвид всички обстоятелства, свързани с нарушението, пропуснатите ползи и неимуществените вреди, както и реализираните от нарушителя приходи. Разграничението на вредите на имуществени и неимуществени не е условие за редовност на исковата молба и за надлежното сезиране на съда с иск по [чл. 94, ал. 1 ЗАПСП](#). Следователно при липса на такова разграничение, или при упоменаване в исковата молба единствено на неимуществени вреди, съдът не следва преценява исковата молба нередовна и да дава указания. За надлежното сезиране на съда е достатъчно в исковата молба да са наведени твърдения за произлезли вреди от нарушението и да е посочен размера на претендираното обезщетение като глобална сума. Това е направено от ищцата с исковата молба, с която е сезирала съда. Какво е действителното изражение на вредите и какъв е техният характер - имуществен или неимуществен, е въпрос от значение за доказването на иска и за преценката на обстоятелствата по [чл. 94, ал. 3 от ЗАПСП](#), в зависимост от които съдът формира становището си за справедливия размер на обезщетението, който следва да се присъди на увредения носител на нарушеното право. В исковата молба са ангажирани доказателства, поради което и съдът не е дължал указания в тази насока.

Доказателствената тежест за установяване на имуществените вреди вследствие нарушението е на ищеца и съдът е посочил това в своето определение, с което е докладвал делото – определение № 3777/28.11.2022 г.. Ищцата е страната, която следва да ангажира доказателства за реално претърпените от него загуби и съответно ползите, които е пропуснал в резултат на нарушението.

Разпоредбата на [чл. 95а, ал. 1, т. 1 от ЗАПСП](#) дава възможност на ищеца, когато искът е установен по основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, да иска като обезщетение: 1./ от 500 до 100 000 лева, като конкретният размер се определя по преценка на съда при условията на [чл. 95, ал. 3](#) и [ал. 4 от ЗАПСП](#) или 2./ равностойността на предмета на нарушението по цени на дребно на правомерно възпроизведени екземпляри. Втората алинея на този текст изисква при определяне на обезщетението по ал. 1 да се вземат предвид и приходите, получени вследствие на нарушението. В този случай не е необходимо ищецът да разграничава и конкретизира по размер претърпените от него имуществени и неимуществени вреди, а само да установи извършването на нарушението, като съдът преценява размера на обезщетението съобразно вида на нарушението.

По отношение неимуществените вреди следва да се имат предвид показанията на свидетеля на ищеца – свидетелят Н., който съобщава, че ищцата е била „доста притеснена“ и се е „притеснила и ядосала“ и състоянието ѝ било на „гняв, обида, разочарование и...безсилие“.

Въззивният съд приема, че ищцата е претърпяла психически дискомфорт вследствие това, че авторското ѝ право върху нейните произведения е било нарушено от ответницата посредством преработка на части от книгата и използването ѝ за създаване на ново, производно от нея произведение - ползване без предоставено от ищцата съгласие и по начин, който нарушава правата ѝ като техен автор.

Разпоредбите на чл.95а, ал.1 и чл.95, ал.4 от ГПК дават възможност на съда да установи справедливото обезщетяване за имуществените вреди вследствие неправомерното ползване на авторските права на ищеца по делото и за неимуществените вреди от нарушението като определи неговия паричен еквивалент.

При съобразяване на установените неимуществени вреди, характера на нарушението, степента на увреждане на авторското произведение, степента на вината, последиците от това нарушение и всички други обстоятелства, които са повлияли и допринесли за настъпване на вредите, както и при съобразяване на разпоредбите на чл.95, ал.3 и ал.4 от ЗАПСП и широките граници на допустимия от закона размер на обезщетението в случаите, когато в конкретното дело не са събрани данни за размера му, съдът намира, че определеният от първоинстанционния съд размер на обезщетението е съответен на причинените с нарушението вреди.

Тук следва да се акцентира на обстоятелството, че законът изисква определеното от съда обезщетение за нарушаване на авторското право да обезщетява автора с оглед степента на нарушението и вредите, но има и допълнителната превантивна функция да въздейства възпиращо и предупредително на нарушителя и на останалите членове на обществото.

По направеното от въззивника-ответник възражение за изтекла погасителна давност:

Погасителната давност за вземането за обезщетение за вредите вследствие нарушени авторски права е 5-годишна, съгласно чл.110 от ЗЗД, която разпоредба гласи, че всички вземания, за които законът не предвижда друг срок, се погасяват с изтичането на пет години. Съгласно чл.114, ал.1 от ЗЗД давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Съгласно чл.114, ал.3 от ЗЗД, за вземанията от непозволено увреждане давността започва да тече от откриването на дееца.

Въззивният съд намира, че с публикуването на статията „Искуството да продадеш“, с посочен автор Г.И., в брой 10 (555), 31 май - 14 юни 2017 г., на вестник „Застраховател прес“ ISSN 1313-7166, предаден за разпространение на 30.05.2017 г., която статия впоследствие, на 12.07.2017 г., е публикувана и онлайн на уебстраницата zastrahovatel.com, но вече под заглавието „Искуството да продадеш обещание“ отново с посочен автор Г.И., ответницата като нарушител на авторските права на ищцата, е станала известна.

Определянето на началната дата на давността към откриването на дееца предполага, че към този момент фактическият състав, пораждащ на отговорността е приключил. В случаите, при които деецът е известен още преди нарушението да е било преустановено и да са настъпили подлежащите на обезщетяване вреди, т.е. преди вземането за обезщетение да е възникнало окончателно, давност започва да тече от деня, в който същото е станало изискуемо /чл.114, ал.1 от ЗЗД/.

Вземането за обезщетение от нарушение на авторско право е без срок по смисъла на чл. 69, ал. 1 ЗЗД, поради което същото става изискуемо още с възникването си, с осъществяването му. Установеното с влязло в сила решение нарушение на авторското право

на ищцата представлява преработката на създаденото от нея произведение - книгата „Застрахователен маркетинг“ (2016) и създаването на ново, производно от нея произведение, а именно статията, публикувана под заглавието „Изкуството да продадеш“ в брой 10 (555), 31 май - 14 юни 2017 г., на вестник „Застраховател прес“ ISSN 1313-7166, както и онлайн на уеб-страницата www.zastraohovatel.com под заглавието „Изкуството да продадеш обещание“, без да е налице съгласие на носителя на авторското право. Публикуването на статията във вестник „Застраховател прес“ и онлайн на уебстраницата www.zastraohovatel.com, представлява самостоятелно нарушение на авторските права на ищцата, съгласно чл.18, ал.3 от ЗАПСП, с което произведението на ищцата се използва по реда на чл.18, ал.3 от ЗАПСП от страна на ответницата чрез осигуряване на възможност произведението да бъде възприето от неограничен брой лица. Нарушението не приключва с факта на извършване на преработката и осигуряването на възможност за възприемането ѝ от неограничен кръг лица, а продължава да се осъществява във всеки един момент от времето докато тази възможност е налице. В момента на преустановяването на публичния достъп до произведението, би било преустановено и извършването на нарушението, като по отношение на обезщетението, дължимо за настъпилите до този момент вреди ще започне да тече погасителна давност. Докато създаденото от ответницата произведение, което е производно от авторското произведение на ищцата, за което ищцата не е дала разрешение, е публично достъпно, е налице използване на произведението на ищцата по реда на чл.18, ал.3 във вр. чл.18, ал.2, т.8 от ЗАПСП. Това означава, че към момента на произнасянето на въззивния съд и с оглед обстоятелството, че не са представени доказателства, че брой 10 (555), 31 май - 14 юни 2017 г. на вестник „Застраховател прес“ ISSN 1313-7166, за който от данните по делото е установено, че е достъпен в библиотеката на Университета за национално и световно стопанство, е изтеглен от там, статията на ответницата продължава да бъде достъпна до неограничен кръг от правни субекти. Следователно към момента на произнасянето на въззивния съд нарушението използване на произведението по реда на чл.18, ал.3 вр. чл.18, ал.2, т.8 мсе още се осъществява. По тази причина въззивният съд споделя извода на първоинстанционния къс, че по отношение на обезщетението за настъпилите от него вреди давност изобщо не е започнала да тече, съответно не е изтекла. С оглед на това е неоснователно възражението на въззивника-ответник.

Решението, в обжалваната от двете страни част, касаеща иска с правно основание чл. 95, ал. 1, във връзка с чл. 95а, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ЗАПСП следва да бъде потвърдено.

II./ Предмет на въззивното производство е постановеното решение за отстраняване на очевидна фактическа грешка - решение № 1440/23.11.2023 г. по т.д.№ 1099/2022 г., СГС, ТО, VI-2 състав.

С Решение № 1117/20.09.2023 г. по т.д.№ 1099/2022 г., СГС, ТО, VI-2 състав е постановил на основание чл. 95б, ал. 1, т. 6 ЗАПСП разгласяване за сметка на ответника - Г. С. И. на диспозитива на съдебното решение в два всекидневника: вестник „Телеграф“ и вестник „24 часа“, както и по телевизионен канал „БНТ 2“, излъчван от Българска национална телевизия, в часовия диапазон от 16:00 и 18:30 часа.

В мотивите на решението, по отношение на този иск съдът е посочил, че предвид уважаване на предявеният за разглеждане иск при квалификацията на чл. 95б, ал. 1, т. 1 ЗАПСП, респ. частичното уважаване на иска при квалификацията на чл. 95, ал. 1, във връзка с чл. 95а, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ЗАПСП, за основателно следва да се приеме и формулираното по реда на чл. 95б, ал. 1, т. 6 ЗАПСП искане, а именно да се постанови разгласяване за сметка на ответника на диспозитива на решението в два всекидневника и телевизионна организация с национално покритие.

С молба от 09.10.2023 г. ответника Г. И. е поискала от първоинстанционния съд на основание чл. 247 ГПК да допусне поправка на фактическа грешка в диспозитива на постановеното по делото съдебно решение от 20.09.2023 г., като посочи, че постановеното

разгласяване на диспозитива на решението по смисъла на 95б, ал. 1, т. 6 ЗАПСП следва да се извърши при заличени лични данни на молителката и ответник по делото. Така би се спазила защитата осигурена със Закона за защита на личните данни на физическото лице - ответник.

Съдът намира, че при подадена молба от легитимирана страна, в определения от закона срок, при предоставена от закона възможност, съдът допустимо се е произнесъл с обжалвания съдебен акт и същият е допустим.

Разпоредбата на чл.247 ГПК предоставя на съда правото по своя инициатива или по молба на страните да поправи допуснатите в решението очевидни фактически грешки.

Правната теория и съдебната практика безпротИ.речИ. приемат, че всяко несъответствие между формираната истинска воля на съда и нейното външно изразяване в текста на съдебния акт представлява явна фактическа грешка. Такава е налице при пропуск на съда да отрази становището си, личащо от мотивити, в диспозитива на съдебния акт.

Никъде в мотивите на съдебното решение, при разглеждането на иска по чл. 95б, ал. 1, т. 6 ЗАПСП, съдът не е формирал становище, че същото следва да се разгласи при заличени лични данни. Следователно при произнасянето на съда в диспозитива на съдебното решение по този иск не е допусната очевидна фактическа грешка. По тази причина съдът неправилно се е произнесъл с последващо решение за нейната корекция.

Обжалваното решение № 1440/23.11.2023 г. по т.д.№ 1099/2022 г., СГС, ТО, VI-2 състав следва да бъде отменено като искането на ответника следва да бъде отхвърлено.

При това положение съдът следва да се произнесе и по иска с правно основание чл.95б, ал.1, т.6 от ЗАПСП с предмет искането ответникът да разгласи за своя сметка диспозитива на решението на съда в два всекидневника и в определен от съда часови пояс на телевизионна организация с национално покритие.

Съдът се е произнесъл мотивирано и е уважил искането на ищеца в съответствие с правната норма на чл.95б, ал.1, т.6 от ЗАПСП. Тази правна норма не поставя изискване на съобразяване на Закона за защита на личните данни.

От друга страна следва да бъде съобразена нормата на чл.37а, ал.1, т.9 от ЗЗЛД, съгласно която администраторът или обработващият лични данни може да откаже пълно или частично упражняването на правата на субектите на данни по чл. 12 – 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и да не изпълни задължението си по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016/679, когато упражняването на правата или изпълнението на задължението би създавало риск за изпълнението по гражданскоправни искове.

Целта на предвиденото от законодателя разгласяване е насочена към осигуряване на превантивното въздействие на съдебната защита спрямо членовете на обществото, чрез възприемане под определена форма и информационни източници на съдържанието на извършеното нарушение на авторски права, като за постигането на тази цел е предвидено разгласяване на диспозитива на съдебното решение, така както е постановен.

Жалбата на въззивника-ответник е неоснователна и обжалваното решение в тази му част следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото отговорността за разноските следва да се носи от двете страни, съобразно с уважената част от исковете, предмет на въззивното производство. На въззивника-ищец следва да бъдат присъдени разноски в размер 304 лева, а на въззивника – ответник – 968 лева. Въззивникът-ищец е направил възражение за прекомерност на заплатеното от въззивника – ответник адвокатско възнаграждение, което съдът намира

неоснователно с оглед минималния размер на адвокатското възнаграждение за процесния спор съобразно чл.7, ал.1, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Воден от изложеното, съставът на Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1117/20.09.2023 г. по т.д.№ 1099/2022 г., СГС, ТО, VI-2 състав В ЧАСТТА МУ, с която съдът е осъдил Г. С. И. да заплати на И. Н. М., на основание чл. 95, ал. 1, във връзка с чл. 95а, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ЗАПСП сумата в размер на 2 000 лв., ведно със законната лихва, дължима считано от 17.06.2022 г. до окончателното погасяване на главното вземане, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, настъпили от нарушение на авторското й право върху създадено от нея произведение на научната литература, което е поместено в книгата „Застрахователен маркетинг“, издадена през 2016 г. от „Издателски комплекс - УНСС“ - състоящо се в използване от ответната страна на части от посочената книга в съдържанието на статия с посочен автор - Г. И., публикувана под заглавието „Искуството да продадеш“ в издание на в-к „Застраховател прес“ през 2017 г., както и онлайн на уеб-страницата www.zastraohovatel.com под заглавието „Искуството да продадеш обещание“, които вреди се изразяват в негативни изживявания за ищцата състоящи се в уронване на репутацията и професионалните й качества пред нейните колеги и студенти, както и в преживян емоционален стрес, като искът е отхвърлен за разликата над присъдената сума от 2 000 лв. до пълния му предявен размер от 10 000 лв. и в частта, с която съдът е постановил на основание чл. 95б, ал. 1, т. 6 ЗАПСП разгласяване за сметка на ответника - Г. С. И. на диспозитива на настоящото съдебно решение в два всекидневника : вестник „Телеграф“ и вестник „24 часа“, както и по телевизионен канал „БНТ 2“, излъчван от Българска национална телевизия, в часовия диапазон от 16:00 и 18:30 часа.

РЕШЕНИЕТО в останалата част като необжалвано е влязло в сила.

ОТМЕНЯ решение № 1440/23.11.2023 г. по т.д.№ 1099/2022 г., СГС, ТО, VI-2 състав И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на Г. С. И. от 09.10.2023 г. с правно основание чл. 247 ГПК за допускане на поправка на явна фактическа грешка в Решение № 1117/20.09.2023 г. по т.д.№ 1099/2022 г., СГС, ТО, VI-2 състав.

ОСЪЖДА Г. С. И., с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ул. „****“ № ** да заплати на И. Н. М., с ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, бул. „****“ № **, ет. * на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на 304 лева. - съдебни разноски за въззивното производство.

ОСЪЖДА И. Н. М., ЕГН *****, с адрес: гр. София, бул. „****“ № **, ет. * да заплати на Г. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ул. „****“ № ** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 968 лева - съдебни разноски за въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в 1-месечен срок от съобщаването му на страните, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____